

Arrest

nr. 195 626 van 27 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Beiden handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die beiden handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 9 januari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen op 10 december 2013 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die in opvolging van advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 3 oktober 2011 België binnen en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 25 november 2011 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 76 345 en 76 346 van 29 februari 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 23 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 22 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekende partijen een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.4. Op 3 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in. Op 8 mei 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quater*).

1.5. Op 10 mei 2012 en op 22 mei 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede en een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.5.1. Op 17 juli 2012 wordt de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 26 november 2012 worden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 94 146 van 20 december 2012 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

1.5.2. Op 8 januari 2013 wordt de in punt 1.5 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Nadat deze beslissingen op 26 april 2013 worden ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 109 037 van 4 september 2013 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk wordt verklaard.

1.5.3. Op 21 november 2013 wordt de in punt 1.5 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 195 624 van 27 november 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.6. Op 21 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Op 5 oktober 2012 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) met inreisverbod van drie jaar. Op 26 november 2012 worden deze beslissingen ingetrokken.

1.6.2. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen, blijkt – en de verzoekende partijen betwisten niet – dat de in punt 1.6 vermelde aanvraag op 8 januari 2013 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Op 26 april 2013 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.6.3. Op 14 juni 2013 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Op 21 november 2013 wordt deze beslissing ingetrokken.

1.6.4. Op 21 november 2013 wordt de in punt 1.6 vermelde aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 195 625 van 27 november 2017 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.7. Op 8 mei 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 3 december 2013 wordt de aanvraag

onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 10 december 2013 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2013 werd ingediend door :

(...)

en echtgenote :

(...)

en hun minderjarige kinderen:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij een aanvraag art. 9ter hebben ingediend op 21.08.2012 waaromtrent nog geen beslissing ten gronde werd genomen. Uit het administratief dossier blijkt echter dat deze aanvraag op geen enkel ogenblik ontvankelijk verklaard geweest is. Een beslissing ten gronde is dan ook niet aan de orde. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 21.11.2013. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (met name dat verzoekster ernstige medische problemen heeft) en het bijgevoegde medisch getuigschrift, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Betrokkene beroepen zich op artikel 3 van het EVRM en stellen dat zij in ernstige mate gediscrimineerd worden in hun land van herkomst. Zij leggen geen enkel stavingsstuk voor dat deze bewering kan ondersteunen. De bescherming verleend via art. 3 van het EVRM zal slechts in buitengewone gevallen toepassing vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen stellen dat er redelijkerwijs niet mag geëist worden dat zij de aanvraag in het land van herkomst indienen, omdat zij meer dan 1,5 onafgebroken in België verblijven. Zij verblijven sinds 03.10.2011 in België en dienden op diezelfde datum hun eerste asielaanvraag in. In afwachting van een beslissing inzake de asielaanvraag werd hun verblijf in België voorlopig toegestaan. Hun eerste asielprocedure werd afgesloten op 05.03.2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hun tweede asielprocedure, ingediend op 03.05.2012, werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en afgesloten met een bijlage 13quater op 08.05.2012. Op 03.04.2012 en op 08.05.2012 werd verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij verkozen echter geen gevolg te geven aan deze bevelen en verblijven sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied. Betrokkenen waren steeds op de hoogte van het feit dat hun

verblijfssituatie precair was. Derhalve kan het aangehaalde element niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

*De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – namelijk dat zij verklaren dat er sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten; dat zij zich kosten noch moeite zouden gespaard hebben om Nederlands te leren; dat zij zeer vlot Nederlands zouden spreken; dat zij werkwillig zijn (zie: verklaring C. V. H. (...) bvba); dat zij hier sociale banden hebben en steunbrieven voorleggen ter staving; dat verzoeker in de bouwsector zou kunnen werken en dat zij zich belangenloos zouden inzetten voor naasten, behulpzaam en beminlijk zouden zijn en normen als respect, behulpzaamheid en naastenliefde hoog in het vaandel zouden dragen – en het element dat betrokkenen elke band met hun thuisland zouden verloren zijn, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich tevens in het rechtsplegingsdossier van de zaken met nummers 143 629, 143 660 en 145 842.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3.1. In een enig middel van hun synthesememorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”. Tevens wordt een “kennelijke schattingsfout” aangevoerd.

Het middel is als volgt samengevat:

“In overweging dat de Belgische staat, in zijn nota met opmerkingen wenst te beweren dat het middel genomen van de schending van de verplichting van de formele en materiële motivatie niet aangehouden kan worden.

In overweging dat mijn verzoekers deze argumentatie niet kunnen aannemen.

Dat in dit geval, tegenpartij ten onrechte beschouwd heeft dat het verzoek onontvankelijk was met als reden dat er geen buitengewone omstandigheid aangehaald werd;

Dat het feit over een duurzame plaatselijke verankering in België te beschikken, een element is dat toelaat een verblijfstitel op het Belgische grondgebied te bekomen;

Dat tegenpartij absoluut niet terugkomt op het feit dat mijn verzoekers, vanaf het Belgische grondgebied een belangrijke vriendenkring ontwikkeld hebben, dat ze de Franse taal machtig zijn en dat hun kind naar school gaat;

Dat mijn verzoekers beweren dat tegenpartij geen rekening gehouden heeft met hun goede integratie op het Belgische grondgebied;

Dat zodoende, een vreemdeling die geen familie of kennissen in zijn land van herkomst meer bezit, die op het moment van de indiening van zijn aanvraag, geen banden ermee heeft, die in België gesteund wordt door verenigingen en particulieren, die actief aan de samenleving meewerkt, quod in dit geval, kan dus rechtvaardigen dat zijn integratie in België groter is dan die in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State reeds beschouwd heeft dat:

« De uitvoering van de bestreden akte brengt het risico mee hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel te veroorzaken; dit zou ook als gevolg hebben, de inspanningen die gemaakt werden door de verzoeker, sinds bijna 8 jaar dat hij in België verblijft, om zijn integratie te realiseren te vernietigen » (C.E., 25/05/1998, arrest nr. 73.830 ; C.E., 26/02/1998, arrest nr. 72.112) ;

Dat dit de vernietigingverklaring van de genomen beslissing, die aan mijn verzoekers betekend werd zal rechtvaardigen;

Bovendien dat mijn verzoekers beschouwen dat de motivatie van de beslissing die hen betekend werd niet geldig is;

Mijn verzoekers beschouwen dat in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, voor humanitaire redenen gegrond op artikel 9bis, het hen toekomt de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden te bewijzen, die een terugkeer naar het land van herkomst, heel moeilijk of onmogelijk zou maken om er geldig een aanvraag in te dienen bij de Belgische diplomatische of consulaire post

Dat mijn verzoekers problemen van medische orde aangehaald hebben, die rechtvaardigen dat hun aanvraag ingediend zou worden vanaf het Belgische grondgebied, en ook humanitaire redenen hebben aangehaald in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis.

Dat mijn verzoekers nochtans duidelijk gemaakt hebben, in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, dat een aanvraag 9ter thans lopend was;

Dat dit element, dat door mijn verzoekers aangehaald wordt, niet aangehaald is om een verblijfstitel te krijgen voor medische redenen maar om het bestaan van buitengewone omstandigheden te rechtvaardigen, die een terugkeer naar hun land van herkomst heel moeilijk maken om er een verblijfstitel te vragen op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Dat het dus aangewezen is, te beslissen overeenkomstig de beschikkingen van deze;”

3.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel tot nietigverklaring beroept de verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ;*
- de artikelen 1 tot 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- onvoldoende motivering ;*
- het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

Er zou tevens sprake zijn van een ‘kennelijke schattingsfout’.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat ten onrechte zou zijn geoordeeld dat geen enkele buitengewone omstandigheid werd aangehaald. De motivering van de bestreden beslissing zou niet geldig zijn, doordat de door haar aangehaalde elementen niet werden onderzocht.

Verweerder merkt vooreerst op dat in het geval van het door verzoekende partij als laatste vermelde rechtsregel (het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur) volgens de verweerder de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten.

Immers, bij de verwijzing naar het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt nagelaten om aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

"Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoeker verstrekt in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is." (R.v.V. nr. 113.377 dd. 06.11.2013)

Dit onderdeel van het enig middel van de verzoekende partij zal dan ook nog slechts nader worden onderzocht in het licht van de vermeende schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de concrete kritiek van de verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoekende partij uit kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft terecht en afdoende als volgt gemotiveerd:

"De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – namelijk dat zij verklaren dat er sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten; dat zij zich kosten noch moeite zouden gespaard hebben om Nederlands te leren; dat zij vlot Nederlands zouden spreken; dat zij werkwilbig zijn (zie: verklaring C. v. H. (...) bvba); dat zij hier sociale banden hebben en steunbrieven voorleggen ter staving; dat verzoeker in de bouwsector zou kunnen werken en dat zij zich belangenloos zouden inzetten voor naasten, behulpzaam en binninnelijk zouden zijn en normen als respect, behulpzaamheid en naastenliefde hoog in het vaandel zouden dragen – en het element dat betrokkene elke band met hun thuisland zouden verloren zijn, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

"Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken." (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

"Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

"In zoverre verzoeker met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij." (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

Nopens het schoolgaan van de kinderen, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie als volgt gemotiveerd:

"Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Deze motieven van de bestreden beslissing kunnen niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Deze motivering is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Verweerder wijst hieromtrent op volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"In zoverre verzoeker betoogt dat het schoollopen van zijn kind een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop gewezen te worden dat de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St. nr. 156.325 van 14 maart 2006, R.v.St. nr. 108.862 van 4 juli 2002, R.v.St. van 18 april 2002). In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijk illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk." (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008)

"aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen onderwijs zou kunnen krijgen in Marokko en evenmin werd aangetoond dat hij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Marokko niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de verzoeker niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007 nr. 171.410)" (R.v.V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013)

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar in het verzoekschrift wordt voorgehouden dat de beslissing stereotiep gemotiveerd is. De bestreden beslissing behandelt de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de ingeroepen medische elementen buiten de context van art. 9bis Vreemdelingenwet zouden vallen.

De beschouwingen van verzoekende partij missen feitelijke en juridische grondslag.

De verweerder laat gelden dat art. 9bis Vreemdelingenwet bepaalt als volgt in haar tweede paragraaf: "(...)"

In overeenstemming met de uitdrukkelijke bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de medische elementen niet konden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, nu deze elementen dienen te worden aangewend in het kader van een aanvraag overeenkomstig art. 9ter Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beweert dat medische elementen kunnen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verweerder laat gelden dat verzoekende partij geen belang heeft bij de door haar geuite kritiek. Immers werden de medische elementen door verzoekende partij aangewend voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet, aanvraag die op 21.08.2012 werd ingediend. Deze aanvraag werd ten andere zelfs onontvankelijk verklaard op 21.11.2013.

Bovendien blijkt wel degelijk uit de relevante bepalingen van de Vreemdelingenwet dat de wetgever tot doel heeft gehad 2 afzonderlijke procedures tot het bekomen van een verblijfsmachtiging heeft ingesteld. Wil een vreemdeling een regularisatie bekomen dan dient zij daartoe een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet in te dienen. Verzoekende partij is met haar vage kritiek niet in staat afbreuk te doen aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet was toegestaan – anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen

– om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

Terwijl verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt waarom zij omwille van medische redenen niet in staat zou zijn een aanvraag in te dienen in het buitenland.

Zie ook:

R.v.V. nr. 58 896 van 30 maart 2011:

"Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar psychologische problemen (slaapstoornissen, geheugenverlies), wijst de Raad erop uit de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen enerzijds aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen die in se aanvragen tot het verkrijgen van subsidiaire bescherming uitmaken en aanvragen om verblijfsmachtiging die om andere redenen dan medische redenen worden ingediend. De wetgever heeft in dit verband afzonderlijke procedures en afzonderlijke criteria ingesteld. Een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen dient conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. De Raad acht de motivering van de bestreden beslissing dan ook deugdelijk."

R.v.V. nr. 58 301 van 22 maart 2011:

"Zoals de verwerende partij opmerkt laat verzoeker na in zijn uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden die betrekking hebben op de ontvankelijkheidsfase de medische problematiek te preciseren en aan te tonen waarom hij door de medische problematiek verhinderd wordt zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Hij wijst er enkel op dat zijn medische klachten behandeld worden in België en dat deze behandeling nog bezig is zonder erop te duiden dat bijvoorbeeld de medische behandeling niet kan en mag stopgezet worden of in het buitenland geen doorgang kan vinden of te wijzen op de ernst van de "medische klachten". Bovendien verwijst verzoeker in zijn aanvraag naar zijn ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Mede gelet op deze verwijzing en gelet op de vage manier waarop verzoeker gewag maakt van zijn medische problematiek zonder deze te staven, is het niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing verwijst naar de specifieke procedure die bestaat voor personen die ten gevolge van hun ziekte een beroep wensen te doen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ook in het verzoekschrift, waar verzoeker voor het eerst op duidelijke wijze te kennen geeft dat hij de medische klachten niet als omstandigheden beschouwt om een verblijf aan te vragen (wat op zijn beurt tegenstrijdig is met het indienen van een aanvraag gegrond op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet) maar wel als een buitengewone omstandigheid, laat verzoeker na te concretiseren waarom de medische klachten hem verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen."

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheden in hoofde van de verzoekende partij konden worden weerhouden, dewelke de aanwezigheid op het Belgisch grondgebied zouden kunnen rechtvaardigen.

De verweerder wijst er nog op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

Verzoekende partij slaagt er met haar algemeen theoretische beschouwingen niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1.1. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.1.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. De verzoekende partijen verduidelijken niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. De schending ervan wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.1.3. Het enig middel is wat deze onderdelen betreft niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekende partijen ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door hen aangehaalde elementen, meer bepaald de omstandigheid dat zij op 21 augustus 2013 een aanvraag tot medische regularisatie hebben ingediend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waaromtrent nog geen beslissing ten gronde werd genomen, de medische toestand van de tweede verzoekster, de bewering dat zij in hun land van herkomst in ernstige mate gediscrimineerd worden, hun onafgebroken verblijf in België, het feit dat de kinderen hier naar school gaan, de elementen met betrekking tot hun integratie en het element dat zij elke band met hun thuisland verloren zouden zijn, "geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij voor elk van deze elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de

motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Te dezen wordt met de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat de elementen die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij hun aanvraag niet in hun land van oorsprong hebben ingediend geen buitengewone omstandigheden vormen.

De verzoekende partijen werpen in hun synthesesmemorie op dat het feit dat zij over een duurzame plaatselijke verankering in België beschikken een element vormt dat toelaat om een verblijfstitel op het Belgisch grondgebied te bekomen. Zij voeren aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet terugkomt op het feit dat zij in België een vriendenkring hebben ontwikkeld, dat zij de Franse taal machtig zijn en dat hun kind hier naar school gaat.

Wat betreft hun kennis van de Franse taal, wordt er op gewezen dat de verzoekende partijen hiervan in hun machtigingsaanvraag van 8 mei 2013 geen gewag hebben gemaakt en dat het de verwerende partij niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met informatie die haar door de verzoekende partijen vóór het nemen van de bestreden beslissing niet werd meegedeeld.

Met betrekking tot het schoolgaan van hun kinderen, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit *“niet aanzien (kan) worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden”* en dat tevens *“de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur (behoeft) die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het schoolgaan van de kinderen van de verzoekende partijen, die deze motieven verder overigens geheel onbesproken laten.

Met betrekking tot de integratie en de vriendenkring van de verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“(d)e elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen – namelijk dat zij verklaren dat er sprake is van een sublieme integratie die niemand onberoerd kan laten; dat zij zich kosten noch moeite zouden gespaard hebben om Nederlands te leren; dat zij zeer vlot Nederlands zouden spreken; (...); dat zij hier sociale banden hebben en steunbrieven voorleggen ter staving; (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden)”*. Aldus worden ook deze elementen in de bestreden beslissing beoordeeld. Deze motivering is overigens volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom een vreemdeling de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk, feitelijk niet correct, of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is. Waar de verzoekende partijen opwerpen dat het feit dat zij over een duurzame plaatselijke verankering in België beschikken een element vormt dat toelaat om een verblijfstitel op het Belgisch grondgebied te bekomen, lopen zij in wezen vooruit op het onderzoek ten gronde, terwijl *in casu* met de bestreden beslissing hun aanvraag onontvankelijk is verklaard en de gemachtigde dus niet tot een onderzoek ten gronde is toegekomen.

Waar de verzoekende partijen in hun synthesesmemorie nog aangeven dat een vreemdeling die geen familie of vrienden of andere banden meer zou hebben in zijn land van herkomst en die in België gesteund wordt door verenigingen en particulieren en actief aan de samenleving meewerkt, kan *“rechtvaardigen dat zijn integratie in België groter is dan die in zijn land van herkomst”*, wordt er allereerst op gewezen dat zij een dergelijke argumentatie als dusdanig niet hebben ontwikkeld in hun aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet kan worden verweten met deze informatie, die haar vóór het nemen van de bestreden beslissing niet werd meegedeeld, geen rekening te hebben gehouden. Met dit betoog maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat de ingeroepen elementen van integratie het voor hen bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zouden maken om hun aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert zo ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan of dat de integratie in het land van herkomst plots groter zou worden dan de integratie in België.

De verzoekende partijen verwijzen nog naar de arresten van de Raad van State met nrs. 73.830 en 72.112 van respectievelijk 25 mei 1998 en 26 februari 1998, doch zij tonen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten de verzoekende partijen na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Ten slotte werpen de verzoekende partijen op dat zij in hun aanvraag problemen van medische aard hebben aangehaald en gewag hebben gemaakt van het feit dat er nog een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet lopende was als buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het land van herkomst om er een verblijfstitel te vragen heel moeilijk maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen met betrekking tot hun medische situatie in hun machtigingsaanvraag enkel verwezen hebben naar de door hen op 21 augustus 2012 ingediende machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat zij daarbij een standaard medisch getuigschrift van dokter J.J.B. van onleesbare datum hebben gevoegd. In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris over de op 21 augustus 2012 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf geoordeeld dat *“(u)it het administratief dossier blijkt (...) dat deze aanvraag op geen enkel ogenblik ontvankelijk verklaard (is) geweest”* en dat *“(d)e aanvraag (...) onontvankelijk (werd) verklaard op 21.11.2013”*. Dit motief vindt steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door de verzoekende partijen niet betwist, weerlegd of ontkracht. In het licht van dit motief dient *in*

casu, daargelaten de vraag of een ernstige ziekte al dan niet een buitengewone omstandigheid kan vormen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in België in te dienen, de principiële en absoluut geformuleerde stelling in de bestreden beslissing dat medische elementen buiten de context vallen van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet als een overtollig motief te worden beschouwd. Nu de medische elementen waarop de verzoekende partijen zich in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben beroepen door hen reeds werden ingeroepen in hun aanvraag van 21 augustus 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet – die op 21 november 2013 onontvankelijk werd verklaard – blijkt bovendien niet welk belang de verzoekende partijen hebben bij hun grief. Artikel 9*bis*, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet voorziet immers uitdrukkelijk dat elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en de verzoekende partijen tonen niet aan dat zij bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet van 8 mei 2013 medische elementen hebben voorgelegd, die zij niet eerder in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet hadden ingeroepen. Louter ten overvloede wordt er nog op gewezen dat de Raad bij arrest nr. 195 625 van 27 november 2017 het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 21 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, heeft verworpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet of een “*kennelijke schattingsfout*” aangetoond.

3.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN